

Hương Ngọc

Độc Thoại

1. Đám cưới Phiên, tôi rủ Minh cùng đi, cũng gọi là hình thức ra mắt với lũ bạn. Đám bạn của tôi bao giờ cũng cho ý kiến nhận xét vô tư lắm. Hãnh diện đi bên anh, cảm giác mình như một đứa bé gái được mẹ sắm cho một bộ quần áo mới, tôi hồi hộp nhìn lũ bạn, chờ xem bọn chúng chăm điểm. Lũ con gái kháo nhau:

- Đẹp trai nhỉ.

Bọn con trai lại bảo:

- Thế là bọn mình đã mất Thuyên rồi.

Không phải bọn nó thương tiếc gì đâu, mà chỉ vì nếu tôi có người yêu thì tại nó không còn biết rủ ai đi cà phê khi có chuyện buồn. Tôi cứ như cái thùng rác của bọn nó. Hễ có chuyện gì hay mới đi công tác về là bọn nó lại đến nhà, lôi tôi ra và thả tôi ở một xó nào đó trong quán cà phê. Tôi uống cà phê, bọn nó uống rượu và vút vào thùng rác những chuyện lằng nhằng lung nhùng. Còn bây giờ, có lẽ thời gian cho bọn nó chắc cũng bị cắt xén không nhiều thì ít. Ai cũng nhìn tôi bằng cái nhìn hơi khác, chẳng phải vì hôm nay tôi đẹp hơn ngày thường. Chỉ có thằng Cường là bực tức hơn cả:

- Có thật là Thuyên đang yêu không đây ?

Thì sao nhỉ? Có lẽ là nó không ngờ một cục gạch như tôi mà cũng có bồ.

Mới quen nhau một tuần mà lời ong tiếng bướm đã vo ve. Điều đó khiến tôi

bỗng thấy ngại mỗi khi có việc phải đi ngang con đường vào nhà anh, vậy mà mắt vẫn không thể không lăm la lăm lét nhìn vào căn nhà có giàn hoa giấy vàng vàng trắng trắng ấy. Những lúc như vậy tôi có cảm giác phạm tội ăn cắp của ngôi nhà ấy một cái gì đó giá trị lắm.

Mà cũng phải thôi, ai cũng cho rằng tôi không xứng với Minh. Này nhé: cao một mét bảy tám, việc làm ổn định, lương tháng vài triệu, con trai út, anh chị đã có gia đình, tài sản một chiếc Win (tôi leo lên đó được... bốn lần). Với cái lý lịch ngang ăy của Minh, chuyện tình của tôi và anh bỗng trở thành đề tài nóng hổi vừa thổi vừa bán của mấy người ở cơ quan anh. Đàn vịt giời ở đấy kêu to lắm!

2. Minh vừa được thăng chức phó phòng. Tiếp theo là thay đổi. Anh "chảnh" từ cái chức phó phòng "chảnh" đi. Và, đôi khi tôi nhận thấy trong suy nghĩ của anh, tôi không phải là người được việc. Cứ nhìn kiểu nói chuyện của anh thì biết. Hươ tay trái, múa tay phải và cuối cùng là "Em có hiểu không?". Một tí lần em có hiểu không như vậy thì lòng kiêu hãnh của tôi bắt đầu lên tiếng. Tôi - con bé vừa tốt nghiệp đại học, chân ướt chân ráo tấp tễnh vào đời, gương mặt khờ khờ như thằng Bờm, một cái nhìn thôi cũng đủ làm mình tổn thương, vậy mà dám cả gan nộp đơn vào đài truyền hình tỉnh. Ước ao rồi sẽ có một ngày, tôi vác camera nghênh ngang đi vào cơ quan anh, cho anh và đàn vịt giời ở đấy... lé mắt luôn.

Ngày nhận giấy báo trúng tuyển, tôi gọi Minh ra, phát phát tờ giấy trước mặt anh với vẻ hí hửng. Anh bảo:

- Em lớn rồi, suy nghĩ cho người lớn một chút. Đừng trẻ con như thế.

Tôi không là trẻ con. Hình như ý tưởng trả thù này là động lực thôi thúc tôi từ mấy tháng nay. Nhưng mà, để làm được cái việc trả thù trẻ con này tôi phải mất thêm vài năm. Chẳng biết đến lúc đó, tôi với anh có còn yêu nhau nữa không? Và lúc đó chẳng biết tôi có còn hứng thú để trả thù nữa hay thôi...

Khi cho Minh biết tin tôi chuẩn bị đi làm, anh có vẻ mừng lắm:

- Em đi làm anh cũng mừng chứ em cứ như vậy anh cũng chẳng biết phải làm sao.

Chẳng biết là anh nói thật bao nhiêu phần trăm nhưng nghe cũng mát dạ. Bắt chước lũ con Phiên, Cầm, tôi cũng bôi xanh xanh đỏ đỏ lên mặt, hân hoan bước vào công việc mới. Ngày đầu tiên đi làm thật chẳng thông thả tí nào, nhất là khi bôi cái thứ xanh xanh đỏ đỏ lên mặt. Vậy mà ai đó lại bảo phụ nữ đánh dấu sự trưởng thành của mình bằng việc trang điểm. Tôi chả tin.

Hôm làm chương trình Tết, bận túi bụi đến tận hai mươi chín, tối bảy giờ tôi mới mò về nhà. Tham công tiếc việc. Thằng em tôi bảo:

- Không có bà chắc đài truyền hình đóng cửa quá.

Còn cha tôi nhăn quá trời, con giận của người lớn tuổi bắt đầu bằng sự im lặng. Tôi gọi đó là áp thấp nhiệt đới. Cuống cuống dọn dẹp, cuống cuống giặt giũ, tôi tự hỏi con người sao cứ bắt mình phải khổ vì những ngày này như vậy. Nhắm mắt mở mắt, ba ngày xuân đã qua cái vèo, còn hồi hã hơn khi người ta dọn dẹp cuối năm. Nó chẳng kịp cho tôi làm mới chính mình. Tôi còn như cũ mềm đi.

Còn lũ bạn, chúng há hốc mồm nhìn tôi như một sinh vật lạ. Từ hồi nào đến giờ, tôi chưa bao giờ nỡ bỏ một chuyến đi chơi với bạn bè. Vậy mà mấy ngày làm chương trình tết, tôi biến đâu mất. Sáng ba mươi tết, tụi nó bắt cóc tôi ra quán cà phê. Phiên hỏi:

- Có còn nhớ tên họ của mình không? Coi chừng cầm ổ bánh mì mà không biết cắn đầu nào trước bây giờ.

Bất giác tôi đưa tay lên đầu, gỡ thử cái cốp, thấy đau đau lòng khấp khởi mừng. Chắc cũng không đến nỗi như lũ bạn tôi hù dọa.

Còn thời gian nào cho Minh, tôi cứ đi miết, khi cần chả biết tìm ở đâu. Một lần nào đó, anh băng quơ:

- Có mỗi việc là làm cho anh vui mà em cũng không làm được sao?

Chỉ có thể thôi cũng đủ cho tôi hiểu rằng mình phải có trách nhiệm với từng niềm vui nỗi buồn nhỏ bé của anh.

Thế rồi, công việc cứ cuốn tôi đi. Phóng sự tiếp nối phóng sự, bản tin tiếp nối bản tin. Ý định trả thù đậm chất trẻ con ngày xưa như tan biến đâu mất, chỉ còn lại một tôi cứ như cái đèn cù chạy vòng vòng với ý tưởng cho chương trình mới. Thỉnh thoảng sức nhớ vội đưa tay lên gõ đầu cái cốp, thấy đau đau chỉ để biết rằng mình vẫn còn là mình.

Sáng nay, ý tưởng của tôi đã được duyệt. Tôi như đang ở chín tầng mây, sắp tới chắc sẽ còn bận nhiều. Nghĩ tới cái ngày vác camera nghênh ngang đi vào cơ quan anh không còn xa, tôi như muốn cất cánh bay... Và, trong khoảnh khắc ấy, ý nghĩ mình phải có trách nhiệm với từng niềm vui, nỗi buồn của anh bỗng hiện về...

3. Còn bây giờ tôi ngồi đây. Một mình và chẳng biết phải làm gì với ý tưởng trả thù đậm chất trẻ con của mình khi mà Minh chẳng còn ở bên tôi nữa. Có lẽ khi người ta chán nhau rồi thì một hạt bụi cũng có thể trở thành nguyên cớ. Minh và tôi cũng vậy. Anh xa tôi với một lời giải thích đã được gọt giũa cẩn thận:

- Chúng mình không hợp nhau đâu. Mình chia tay thôi.

Chỉ có thể thôi, mà tôi thấy đau lòng quá. Và tôi, một phụ nữ da trắng tóc dài với trái tim nhạy cảm như sợi dây đàn, từng tích tắc đi qua tôi thấy rằng mình đang sống trong một thế giới nghiêng. Nghiêng từ tình yêu của anh nghiêng đi...

Bọn con Phiên bảo:

- Thằng Minh của mày lên chức rồi, đi đây đi đó nhiều, thấy đèn xanh đèn đỏ nên bỏ đèn dầu là phải chứ gì.

Tôi mà là đèn dầu á? Không dám đâu, tôi là đèn cù đấy chứ. Mấy tháng nay

quay vòng vòng với công việc, lúc ngoảnh lại thì chẳng còn gì...

Mỗi sáng tỉnh dậy mới thấy hết cái trống trải của cảm giác đã mất đi một cái gì to tát lắm. Ngần ngơ đi ra đi vào, thần thờ buồn mất mấy ngày, rồi thôi.

Bọn con Phiên chịu tôi ở điểm này lắm, bọn nó bảo còn khuya tụi nó mới sắm được bộ mặt tỉnh queo như vậy. Kệ, đau khổ thì đau khổ nhưng cho hắn biết mình đau khổ thì không bao giờ, nghe chưa! Tôi ừ mà nghe mũi mình cay cay. Chỉ buồn một điều rằng, Minh yêu tôi cơ mà, sao lại mang hết niềm tin của tôi mà đi như thế?

Một vài lần nào đó, tình cờ trên đường tôi chợt thấy anh, khi thì đang cười cười với cái di động bên tai, khi thì đang phóng xe đèo theo một con bé nào đó có vẻ mi nhon lắm, cười sáng cả một góc đường. Bọn con Cầm nói đó là người yêu mới của anh. Tôi cười mà chả biết mình cười vì cái gì. Đi qua một cuộc tình bỗng thấy mình người lớn hơn, vững chãi hơn và già dặn hơn rất nhiều. Thì ra tôi vẫn chỉ là một cô bé theo đúng nghĩa của nó - không biết giữ tình yêu cho mình. Nói như Phiên vẫn thường nói: "Tình yêu như cánh chim, nếu không biết giữ nó sẽ bay đi mất". Có lẽ tình yêu của Minh là cánh chim thật, nó đã bay đi đằng nào, chẳng kịp cho tôi nhận ra rằng Minh của tôi cũng giống như một cậu bé, thích được quan tâm chăm sóc.

Bây giờ tôi ngồi đây, gom tất cả những gì đã đến, đã qua và đã xa mà sẫm soi, ngắm nghía. Sao vẫn thấy đau ở phía trái tim. Hột muối mặn trăm năm còn mặn, củ gừng cay sáu tháng còn cay. Vậy mà, tình yêu của Minh với tôi mới đây đã phai, làm sao mà không đau. Tận trong sâu thẳm của lòng mình, tôi rất muốn quên Minh đi, vậy mà sáng sáng chiều chiều mỗi khi ra đường tôi lại cố gắng tìm trong trăm trăm ngàn ngàn gương mặt, một gương mặt tôi nghĩ là của mình, để rồi mỗi tối đi ngủ chỉ muốn ngủ luôn chẳng bao giờ trở dậy nữa...

Chưa bao giờ tôi thấy mình chông chênh như vậy, tựa hồ dựa cây cây ngã,

dựa bờ bờ xiêu...

4. Chiều. Chiều rồi. Điện thoại reng toí bời. Mọi người í ới rủ nhau đi chơi giải trí. Mới đó mà đã hết ngày. Tôi cũng sửa soạn ra về. Ông bảo vệ già đang rì mọ với chiếc xe đạp cà tàng, chào tôi bằng một câu đùa:

- Thời gian cứ qua, chẳng kịp cho người già chúng tôi làm được gì cả. Ở tuổi tôi bây giờ có nhiều điều để nuối tiếc lắm cô ạ.

Tôi phóng xe đi, cảm thấy mình vẫn còn thời gian để nhặt về một lời khuyên. Đôi khi nó cũng giúp tôi vượt qua những ghềnh thác của chính mình. Tôi chưa từng biết rằng khi cuộc tình kết thúc, người ta lại đau lòng đến vậy. Lòng kiêu hãnh làm tôi đau nhiều hơn tôi tưởng. Thế mà nó lại không cho phép tôi khóc...

Và lũ bạn của tôi lại đến, lôi tôi ra khỏi mớ lãng nhăng lùng nhùng đó và thả tôi ở một xó nào đó trong quán cà phê. Bọn nó uống rượu, tôi uống cà phê. Vẫn như xưa nhưng tôi bây giờ đã khác nhiều với ngày xưa. Đạo này tôi bỗng thèm nghe nhạc Trịnh, để ru tình, ru mình. Uống cà phê, mê nhạc Trịnh - có lẽ tôi sẽ trở thành một con người khác, nhẹ nhõm hơn, thánh thiện hơn. Mỗi ngày tôi sẽ chọn cho mình một niềm vui. Niềm vui tiếp nối niềm vui, tôi sẽ quên Minh mau thôi.

Và tôi lại lao vào công việc. Đôi lúc cũng ngu ngơ hỏi lòng, có phải là để chứng tỏ mình với người ta không mà sao mãi mê thế. Rồi buồn. Ước ao có một ngày nào đó, tôi lại đứng trước mặt Minh để nghe anh nói rằng: "Ở tuổi anh bây giờ có nhiều điều hối tiếc lắm", như ông bảo vệ già cuối đời mãi nuối tiếc những điều đã qua. Đôi khi người ta cũng không biết rằng mình đã ném đi cục vàng để nhặt về cục đất. Nhưng ước ao của tôi cũng chỉ dừng lại ở đó. Mấy mùa xuân đã qua rồi mà sao tôi vẫn còn thấy đau ở phía trái tim. Ừ, còn buồn, còn đau, còn muốn chứng tỏ mình có nghĩa là còn yêu anh ư? Lũ bạn của tôi vẫn nói nói cười cười. Ông bảo vệ già vẫn rì mọ với những

nuối tiếc của tuổi già. Và tôi, mấy năm qua rồi, Minh của tôi chắc gì còn nhớ đến một mối tình đã trôi qua, vậy mà tôi vẫn cứ mãi nhọc lòng với một vết thương.

Quân tử mười năm trả thù vẫn còn kịp. Mong rằng chưa tới mười năm thiên hạ đã thái bình...

Nguồn: Thanh Niên

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 23 tháng 6 năm 2005